

**DŽEJMS
PATERSON**
i Howard Rogan

JEDRENJE

Prevela
Olivera Marković

■ Laguna ■

Naslov originala

James Patterson
Howard Roughan
SAIL

Copyright © 2008 by James Patterson

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno

Mojoj sestri Šari – H. R.

Mojim sestrama Karol, Merielen i Teri – Dž. P.

„POSADA“

Doktorica **Ketrin Dan**, 45, ugledan kardiohirurg u bolnici *Lek-sington* na Menhetnu. Četiri godine ranije, pri dubinskom ronjenju s njihove jahte *Porodica Dan*, njen muž je nesrećnim slučajem izgubio život. Kako se kasnije ispostavilo, Stjuart je imao ljubavnicu i bila je s njim kad je poginuo. Od tog dana promenio se Ketrinin odnos sa njihovo troje dece. Situacija se samo pogoršala kad se preudala i u porodicu dovela advokata Pitera Karlajla. Ali Piter je bio vedar, duhovit i osećajan i osvojio je Ketrinino srce.

Deca Danovih

Kari Dan, 18, brucoškinja na Jeju. To bi bila dobra vest. Loša je ta što je Kari bulimična i pati od napada depresije. Oduvek je optuživala Ketrin da se više posvećuje doktorskoj karijeri nego svojoj deci. Karina najbolja prijateljica iz Njujorka nedavno je rekla Ketrin da se boji da je Kari u stanju da povredi samu sebe.

Mark Dan, 16, druga godina na akademiji Dirfild, gde je omiljen, ali istovremeno i redovno stondiran. Nimalo ambicioznosti, nimalo elana. „Zašto bih se satirao od posla kao tata kad u svakom trenutku – paf! – može da stigne Smrt s kosom da ti sve to oduzme.“

Erni Dan, 10, tako barem piše na njegovoj krštenici. Ali, u porodici gde je naizgled „svaki Dan prepušten samom sebi“, brzo je

odrastao. I to začuđen. „Mama, jesi li sigurna da nisam usvojen?“, Erni je pitao Ketrin barem jednom dnevno.

Džejk Dan, 44, Ketrinin bivši dever. Pravi pomorski nomad, napustio je dartmutski koledž da bi oplovio svet. Krenuo je sasvim drugačijim putem od svog brata Stjuarta, koji je ostao na kopnu i zaradio milione na Volstritu. Ali koliko god da su se braća međusobno razlikovala, imali su nešto zajedničko: obojica su se zaljubili u Ketrin.

PROLOG

PORODICA DAN
JE ŽIVA

JEDAN

U plovjavajući lagano u safirnoplavu vodu marine, brzinom od tri čvora, kapetan Džek Tarner uvuče dugačak dim crvenog marlbora, opušteno otrešajući pepeo na hladnom ostrvskom povetarcu. A onda, kao da je čekao savršen trenutak, pritisnuo je sirenu na petnaest metara dugom *Bertramovom* brodu za sportski ribolov sve dok svi na pristaništu nisu zastali da je pogledaju.

Da, tako je, momci i devojke, vidite samo kakvu je lepicu smotao kapetan Džek Tarner!

Bilo je jedanaest i petnaest pre podne. Njegov čamac *Bahama mama* neće se vratiti na obalu pre dva tog popodneva, u isto vreme kao i uvek.

Ali danas je drugačije.

I to vraški drugačije, pomisli kapetan Džek i još jednom stisnu sirenu. Kada harpunom ulovite najveću, najstrašniju plavoperu tunu ikada viđenu u okolini Bahamskih ostrva, onda ste završili s ribolovom za taj dan. Pakla mu, završili ste s ribolovom za celu godinu!

„Šta misliš koliko vredi?“, upita ga Dilon, prvi oficir na *Mami*. Već jedanaest godina radi na tom čamcu. Nikada nije uzeo nijedan dan bolovanja. I retko se osmehivao, barem je tako bilo do ovog jutra.

„Ne znam“, odgovori kapetan Džek, navlačeći preko čela ivicu kačketa bostonskih *Patriota*. „Nagađam da vredi negde između pune vreće i kamare para.“

Dilon nastavi široko da se osmehuje ispod ruba odrpane zelene kape koju je uvek imao na glavi. Znao je da tuna te veličine može da dostigne vrednost od čak dvadeset hiljada dolara, gotovine, čak i više ukoliko se kupcima sušija na ribljoj pijaci Cukiji u Tokiju dopadne ono što budu videli. A zašto im se ne bi dopalo?

Koliko god vredi, njemu sleduje dobar deo kolača. Kapetan je pravičan što se toga tiče, pošten čovek u svakom smislu te reči.

„Jesi li siguran da su oni tupani potpisali ugovor, Dile?“, upita ga kapetan Džek.

Dilon se osvrnu ka krmi u pravcu šestorice muškaraca s Menhetna što su proslavljali momačko veče. Pili su od svanuća, kad su krenuli na put, i dosad su bili toliko naljoskani da nisu mogli da se kucnu čašama a da se ne preture preko ograde ribarskog broda.

„O da, potpisali su ugovor“, odgovori Dilon, sporo klimajući glavom. „Mada sumnjam da su uopšte pročitali sitno štampa na slova.“

Da su pažljivo pročitali ugovor, znali bi da nikakva suncem opaljena, nacvrcana grupa turista neće uzeti ni centa od džinovske plavopere tune. Nema šanse, ne na *Bahama mami*. Sto posto dobitka ide kapetanu i posadi. I tačka, kraj Priče o velikoj ribi.

„Pa onda“, reče kapetan Džek, gaseći dva *Katepillarova* motora ribarskog broda, približavajući se pristaništu, „hajde da napravimo scenu.“

DVA

Čak je i na izvanredno opuštenim Bahamima bilo potrebno manje od njujorške minute da se oko ribarskog broda okupi velika gomila radoznalaca, uz sve glasnjiji žamor kako je viljuškar prenosio džinovsku tunu ka „zvaničnoj“ vagi marine. *Isuse, je li ta vaga uopšte dovoljno velika?*

Kapetan Džek Tarner se ozareno smešio, srdačno tapšući po leđima mladiće koji su proslavljali momačko veče, govoreći da nikada nije sreo krasniju ekipu ribolovaca. „Momci, najbolji ste“, govorio je. „I to ste danas i dokazali.“

„Bolje biti dobar nego imati sreće!“, dobaci jedan otpozadi.

Naravno, istina će ostati strogo između njega i Dila. Ove velegradske tupadžije ne bi umele da ulove ribu ni da im je nacrtaju.

A ipak su se šepurili pred neumornim škljocanjem digitalnih fotoaparata – sa svakom proteklom sekundom svetina, uzbudjenje i radosno iščekivanje merenja sve su više narastali.

„Dobro je priveži!“, izričit je bio kapetan Džek dok su tunin rep vezivali dvostrukim konopcem, najjačim što im se u tom času našao pri ruci.

Brojali su do tri a onda je podigli u vazduh. Svetina je povicima izražavala divljenje. Kakva riba!

Dvesta sedamdeset i dva... trista sedamnaest, trista šezdeset dva kilograma!

Tas vage je sunuo uvis. Kada se konačno smirio, vaga je pokazivala rekordnih četrinsto trinaest kilograma, čitava marina je gromoglasno zauralala, a ubedljivo najglasniji bili su momci s proslave momačke večeri.

I tada se to dogodilo.

Tras!

Nešto vrlo čudno je ispalo iz tuninih usta.

TRI

Tajanstveni slepi putnik završio je na pristaništu pa se otkotrljao pravo pred Džekove noge u crnim kožnim čizmama do kolena.

„Šta je to, kog đavola?“, upita neko otpozadi. „Ispričajte vic i nama.“

Ali su svi ostali jasno kô dan videli šta je u pitanju. *Flašica koka-kole*. Ona staromodna flašica, od pravog stakla.

„Vrlo ti čudno izgleda taj mamac, Džek“, našali se kapetan drugog čamca.

Gomila se nasmejala, a Džek se sagnuo i pokupio flašicu. Digao ju je visoko naspram jarkog jutarnjeg sunca i odmah se počeo po kovrdžavoj plavoj kosi. Bilo je nečeg unutra. *Šta je sad pa to, kog đavola?*

Brzo je skinuo zapušač napravljen od plastične vrećice vezane u čvor pomoću vinove loze. Ovo je svakog časa izgledalo sve čudnije. Dva puta je snažno protresao flašicu pa je uspeo da zahvati poruku malim prstom.

Izvukao ju je napolje.

Poruka nije bila od papira... više je ličila na neku tkaninu. Nešto je bilo napisano na njoj.

„Šta piše?“, upita Dilon.

Čitavo pristanište je utihnulo dok je Džek Tarner prvo iščitavao poruku u sebi. Reči su bile ispisane zagasitocrvenom bojom,

zamrljane ali čitljive. *Da li bi to mogla biti krv?*, pitao se sada. *I čija je?*

„Hajde, reci šta piše?“, navaljivao je Dillon. „Ubijaš nas tom neizvesnošću.“

Kapetan Džek je okrenuo poruku tako da svi oko njega mogu sami da pročitaju. Namah je usledio kolektivni huk.

„*Ta porodica... oni su živi!*“, uspeo je da procedi, ošamućen od neverice. „*Porodica Dan.*“

U istom trenu, izveštač *Vašington posta* na odmoru hvatao se za svoj mobilni i zvao redakciju vesti. Vratio se na posao.

U međuvremenu, kapetan Džek Turner je stajao ispred svetilne i osmehivao se. Mogao je da misli samo o završetku poruke, o onom delu koji se odnosi na nagradu.

Znak za dolar.

Jedinica.

I sve one neverovatno lepe nule iza te jedinice.

„Dile“, polagano je izgovorio, „mislim da ta tuna vredi daleko više nego što smo mislili.“

DEO PRVI

PORODICA DAN - SAVLADANA